

Иван Вазов
На Гергьовден

(На невъстаналий град К.)

И го пиет оно благо вино,
благо вино со люта отрува

Нар. песен

Дойде Гергьовден, а христијани
по стар обичај колат курбани,
всякой се радва честит и ясен,
че е дочекал такъв ден красен.

По трева мека черги послани
и по них гозби слагат избрани:
ягнета мазни кат позлатени,
бъклици тежки с вино налени.

Редом попове с патрахил ходат,
тљстите плешки набожно сбират,
тъпани блъскаат, свирците свират,
весел пирува тамо народът.

„Налейте! – викат, – дайте да пинем,
светаго Ѓьорѓа с радост да минем,
трезни да бъдем каква облага?
С винце тъгата по-скоро бяга.

Да даде господ и догодина
пак да сме сбрани тука дружина!“
Јдат и пият мъже, невести...
Здравници стават йоще по-чести!

Пийте да пийме, роби заспали,
цяла година туй сме чакали!
Нашите грижи нека разсейме,
с вино ядът си ний да залейме.

Не щем да знайме що бяхме вчера,
нито за утре имаме вера;
пийте, па ако зло ни нагази –
други да мислат заради нази!

С многото мисъл нищо не стая;
в трудовете, в мъки утре ще капнем.
Щото попиинем, щото похапнем,
полза най-после то ни остая.

Чуйте ли тамо що се случаваш?
Този вик силен, дет се раздаваш?
Знайте ли вие кой ден настана?...
Напуста викам, сган неразбрана!

В вашите гърди сърца се крият,
дето от завист и от страх бият...
Дрямка мори ги, вино бълнуват,
чувства по-горди тях не вълнуват!

Днес е Гергьовден! Дайте да пийме!
Сили душевни в нас да убийме:
тъй се теглата леки представят,
тъй се по-лесно клетви забравят!

1876

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8378>]